

REGLUGERÐ nr. 83/1993

um Viðlagatryggingu Íslands.

1. gr.

Hættur þær, sem váttryggt er gegn með viðlagatryggingu, sbr. 4. gr. laga nr. 55/1992 um Viðlagatryggingu Íslands eru þessar:

1. Eldgos, t.d. er hraun eða gjóska veldur skemmdum eða eyðileggingu á váttryggðum munum.
2. Jarðskjálfti, sem veldur skemmdum eða eyðileggingu á váttryggðum munum.
3. Skriðufall, þ.e. þegar skriða úr fjalli eða hlíð fellur skyndilega á váttryggða muni með þeim afleiðingum að þeir skemmast eða eyðileggjast.
4. Snjóflóð merkir snjóskriðu, sem fellur skyndilega úr fjalli eða hlíð á váttryggða muni með þeim afleiðingum að þeir skemmast eða eyðileggjast. Það telst ekki vera snjóflóð, þótt þak eða veggir húss sligist eða brotni undan snjó, sem safnast á eða að húsi vegna snjókomu, skafrennings eða foks. Sama á við um aðra muni, sem skemmast með svipuðum hætti.
5. Vatnsflóð merkir flóð, er verður þegar ár eða lækir flæða skyndilega yfir bakka sína eða flóðbylgjur frá sjó eða vötnum ganga á land og valda skemmdum eða eyðileggingu á váttryggðum munum. Árleg eða reglubundin flóð úr ám, lækjum, sjó eða vötnum teljast hér ekki vatnsflóð. Sama á við um venjulegt leysingavatn eða flóð, sem að einhverju eða öllu leyti verður af mannavöldum, t.d. þegar vatnsgeymar, stíflugarðar eða önnur mannvirki breyta af öðrum ástæðum en náttúruhamförum.

Skemmist váttryggðir munir af eldsvoða, sem beinlínis verður rakinn til einhverra ofangreindra náttúruhamfara, skal Viðlagatrygging Íslands greiða bætur fyrir tjónið.

2. gr.

Almennar samsettar lausafjártryggingar, sem flokkast undir eignatryggingar, sbr. 1. mgr. 5. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands, eru m.a. þessar: heimilistryggingar, fjölskyldutryggingar, altryggingar heimila, farangurstryggingar, gripatryggingar, hestatryggingar (búfjártryggingar) og landbúnaðartryggingar.

3. gr.

Skylt er að váttryggja eftirtalin mannvirki í eigu hins opinbera skv. 2. mgr. 5. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands:

1. Hitaveitur til dreifingar heits vatns eða gufu, þar á meðal lagnir í jörðu, þó ekki borholur. Einnig skal váttryggja dælur, dælustöðvar, brýr og vegi, sem einungis þjóna veitukerfinu, svo og stöðvar til hitunar með jarðhita eða öðrum orkugjöfum.

2. Vatnsveitur þar á meðal safnkerfi, lagnir í jörðu, þó ekki borholur eða brunna. Einnig

skal váttryggja dælur, dælustöðvar, brýr og vegi, sem einungis þjóna veitukerfinu.

3. Skolpveitur þar á meðal dælu- og hreinsunarstöðvar.

4. Varanleg hafnarmannvirki, þ.e. bryggjur, hafnarbakkar, fastir hafnarkranar, fastur ljósabúnaður, raflagnir, ljósastaurar, tengikassar, vatns- og fráveitulagnir, pollar og bundið slitlag á hafnarbakka, en ekki kranar á spori, hjólum eða beltum eða önnur laus tæki og laus búnaður, sem tilheyrir höfnum. Eigi skal váttryggja aðra hafnarbakka en þá, sem klæddir eru þili úr stáli eða tré, hlaðnir úr tilhöggnu grjóti eða gerðir úr steinsteypu eða öðru sambærilegu varanlegu efni. Til hafnarmannvirkja teljast ekki svæði, sem eru lengra en 30 m frá viðlegukanti. Brimbrjóta, grjótgarða, grjóthlífar eða önnur mannvirki til varnar bryggjum, hafnarbökkum eða tilheyrandi munum skal ekki váttryggja.

5. Raforkuvirki, þar á meðal dreifikerfi, stíflur og veitumannvirki.

6. Símtæki, símaleiðslur, símabúnað og fjarskiptamannvirki. Einnig er skylt að váttryggja varanlegar brýr 50 m og lengri, hvort sem brú er í eigu hins opinberra eða einkaeign, sbr. 3. tölul. 2. mgr. 5. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands. Vegur að og frá brú telst ekki hluti hennar og ekki heldur varnargarðar.

4. gr.

Felld brott með 1. gr. reglugerðar nr. 760/2015.

5. gr.

Mannvirki, sem greinir í 3. og 4. gr., skal ekki váttryggja, ef þau eru enn í smíðum. Stjórn stofnunarinnar er þó heimilt að setja reglur um frávik frá þessu, að fengnu samþykki ráðherra.

6. gr.

Nú er váttryggingaratburður hafinn eða yfirvofandi, og er þá óheimilt að gera nýja váttryggingarsamninga eða breyta eldri samningum um muni á þeim stað eða svæði, sem í hættu er.

7. gr.

Váttryggingarfjárhæðir skulu ákveðnar þannig:

1. Mannvirki þau, sem um ræðir í 2. mgr. 5. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands, skulu váttryggð fyrir áætlað enduröflunarverð (endurbyggingarverð) þeirra eins og það er fyrstadaðg hvers ársfjórðungs. Áætlað enduröflunarverð skal miðað við nýbyggingarkostnað sambærilegra eigna og skal þar taka tillit til nýjustu tækniþekkingar, verkþekkingar og efniskostnaðar.

2. Eigendur mannvirkja, sem greinir í 1. tölul. skulu fyrir 1. mars ár hvert senda stofnuninni skrá um ný mannvirki og breytingar á eldri mannvirkjum, ásamt áætlun um enduröflunarverð þeirra miðað við verðlag 1. janúar næstan á undan. Ef ástæða er til að ætla að áætlun sé óraunhæf eða eigendur mannvirkja hafi vanrækt að láta í té upplýsingar um muni, sem skylt er að váttryggja, getur stofnunin kvatt tvo sérfróða menn til þess að meta muni þessa og er niðurstaða mats þeirra þá bindandi sem váttryggingarfjárhæð.

3-5. töluliðir 7. gr. voru felldir brott með 1. gr. reglugerðar nr. 760/2015.

8. gr.

Váttryggingafélög, er brunatryggja muni, sem váttryggðir eru hjá stofnuninni skv. 1. mgr. 5. gr., sbr. 3. mgr. 11. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands, skulu mánaðarlega gefa stofnuninni skýrslu um innheimt iðgjöld í næstliðnum mánuði og greiða viðlagatryggingariðgjöldin eigi síðar en 15. þess mánaðar.

Ef iðgjald er í vanskilum skal váttryggingafélag innheimta dráttarvexti eftir ákvæðum vaxtalaga.

Nú greiðir váttryggingafélag ekki iðgjöld eða dráttarvexti skv. framangreindu og skal félagið þá greiða dráttarvexti af gjaldfallinni fjárhæð í samræmi við ákvæði vaxtalaga. Váttryggingafélög skulu árlega senda Viðlagatryggingu Íslands sundurliðaða skýrslu um

váttryggingarfjárhæðir, iðgjöld og dráttarvexti. Skýrslan skal vera í því formi, sem stofnunin ákveður.

9. gr.

Gjalddagi iðgjalda, sem Viðlagatrygging Íslands innheimtir sjálf, skal vera 1. apríl ár hvert.

Sé iðgjald ekki greitt innan fjögurra vikna frá gjalddaga skal skuldari greiða dráttarvexti frá gjalddaga skv. ákvæðum vaxtalaga.

10. gr.

Stjórn stofnunarinnar getur, ef sérstaklega stendur á, og að fengnu samþykki ráðherra, samþykkt að váttryggingartaki kaupri skammtímaváttryggingu á eignum, sem getið er í 6. gr. laga um Viðlagatryggingu Íslands.

11. gr.

Þegar váttryggingaratburður hefur orðið, skal stofnunin gera ráðstafanir til að skoða og meta tjón og til þess skal hún kveðja hæfan og óvilhallan matsmann eða -menn.

Stjórn Viðlagatryggingar getur eftir atvikum óskað þess, að tjón skuli metið af dómkvöddum matsmanni eða - mönnum. Um kostnað af mati dómkvaddra manna fer eftir almennum réttarreglum.

Ætíð skal gefa váttryggðum kost á að vera viðstaddur skoðun og koma sjónarmiðum sínum á framfæri við matsmann eða -menn.

Matsmaður eða -menn skulu skila skriflegri matsgerð og ljúka störfum svo fljótt sem kostur er.

12. gr.

Við ákvörðun bóta skal fara eftir meginreglum váttryggingaréttar, sbr. m.a. eftirfarandi reglur:

1. Váttryggingin greiðir einungis bætur fyrir beint tjón, sbr. 36. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga.
2. Váttryggingarfjárhæðin veitir ekki sönnun fyrir verðmæti váttryggðra muna. Hún er þó ávallt hámark þeirrar ábyrgðar, sem miða skal við, þegar bætur eru ákveðnar.
3. Verðmæti váttryggðra eigna skal ákveða með hliðsjón af því hvert var raunverulegt verðmæti þeirra á verðlagi, þegar váttryggingaratburður varð. Skal þá tekið tillit til verðryrnunar vegna aldurs, notkunar, minnkaðs notagildis eða annarra ástæðna, sbr. 37. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga.
4. Bætur fyrir vörur, sem váttryggður hefur framleitt til sölu eða hefur annars til sölu, skulu ákveðnar eftir reglum 38. gr. laga nr. 20/1954 um váttryggingarsamninga.
5. Þegar um tjón að hluta er að ræða ákvarðast bætur eftir því hvað kostar að gera við hið skemmda svo það verði eins eða sem næst því eins og fyrir váttryggingaratburðinn. Bætur geta þó aldrei orðið hærri en mismunur á verðmæti hlutar fyrir tjónið og verðmæti hans eftir tjónið. Tjónþoli skal varðveita skemmda eign eða hlut eftir því sem kostur er, þar til hann fær tjónið bætt.
6. Sé váttryggður hlutur meira virði en váttryggingarfjárhæðinni nemur bætist tjónið hlutfallslega þannig:

Eigin áhætta váttryggðs dregst frá bótafjárhæð þeirri, sem þannig er fengin.

13. gr.

Reglugerð þessi er sett skv. heimild í lögum nr. 55/1992 um Viðlagatryggingu Íslands og öðlast þegar gildi. Fellur þá úr gildi reglugerð nr. 772/1982 ásamt breytingum, sem gerðar voru á henni með reglugerðum nr. 269/1983 og 358/1985.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 19. febrúar 1993.

Sighvatur Björgvinsson.

Dögg Pálsdóttir.